Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (treće vijeće)

15. lipnja 2017.*

„Zahtjev za prethodnu odluku – Sudska nadležnost u građanskim i trgovačkim stvarima – Uredba (EU) br. 1215/2012 – Članak 7. točka 1. – Pojmovi ‚stvari povezane s ugovorom' i ‚ugovor o pružanju usluga' – Regresni zahtjev između solidarnih sudužnika iz ugovora o kreditu – Određivanje mjesta ispunjenja ugovora o kreditu"

U predmetu C-249/16,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Oberster Gerichtshof (Vrhovni Sud, Austrija), odlukom od 31. ožujka 2016., koju je Sud zaprimio 2. svibnja 2016., u postupku

Saale Kareda

protiv

Stefana Benköa

SUD (treće vijeće),

u sastavu: L. Bay Larsen, predsjednik vijeća, M. Vilaras, J. Malenovský, M. Safjan (izvjestitelj) i D. Švaby, suci,

nezavisni odvjetnik: Y. Bot,

tajnik: A. Calot Escobar,

uzimajući u obzir pisani postupak,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

— za S. Kareda, C. Függer, *Rechtsanwalt*,

— za S. Benkö, S. Alessandro, *Rechtsanwalt*,

— za Europsku komisiju, M. Heller i M. Wilderspin, u svojstvu agenata,

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 26. travnja 2017.,

donosi sljedeću

* Jezik postupka: njemački

Presudu

1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članka 7. točke 1. Uredbe Europskog parlamenta i Vijeća (EU) br. 1215/2012 od 12. prosinca 2012. o [sudskoj] nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima (SL 2012., L 351, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 11., str. 289.).

2 Taj je zahtjev podnesen u okviru spora između Stefana Benköa i Saale Kareda u vezi s naknadom mjesečnih isplata koje se odnose na zajednički ugovor o kreditu koje je platio S. Benkö zbog prestanka izvršavanja obveze plaćanja S. Kareda.

Pravni okvir

Pravo Unije

Uredba br. 1215/2012

3 Iz uvodne izjave 4. Uredbe br. 1215/2012 vidljivo je da je njezin cilj, u interesu pravilnog funkcioniranja unutarnjeg tržišta, uspostavljanje „[o]dredaba o jedinstvenim pravilima o sukobu nadležnosti u građanskim i trgovačkim stvarima, te osiguravanju brzog i jednostavnog priznavanja i izvršenja sudskih odluka donesenih u državi članici".

4 Uvodne izjave 15. i 16. navedene uredbe glase:

„(15) Pravila o nadležnosti trebala bi biti što je moguće više predvidiva i zasnovana na načelu da se nadležnost općenito temelji na domicilu tuženika. Nadležnost bi uvijek trebala postojati na temelju toga, osim u nekim točno određenim slučajevima u kojima glavni predmet spora ili autonomija stranaka jamče drukčije povezane čimbenike [poveznice]. Samostalno se mora utvrditi domicil pravne osobe, kako bi se zajednička pravila učinila transparentnijima i izbjegli sukobi nadležnosti.

(16) Pored domicila tuženika, trebale bi postojati alternativne osnove [za utvrđivanje] nadležnosti, utemeljene na uskoj povezanosti [bliskoj vezi] između suda i tužbe [spora] ili radi olakšavanja pravilnog [dobrog] sudovanja. Postojanje uske povezanosti [bliske veze] trebalo bi osigurati pravnu sigurnost i spriječiti mogućnost da tuženik bude tužen pred sudom države članice u vezi kojeg mu nije bilo moguće [koji nije mogao] razumno predvidjeti. [To je v]ažno, posebno u slučajevima [sporovima] u vezi izvanugovornih obveza koje nastaju iz povrede privatnosti i osobnih prava, uključujući klevetu."

5 Pravila o nadležnosti nalaze se u Poglavlju II. iste uredbe. To poglavlje obuhvaća osobito odjeljke 1., 2. i 4., naslovljene, redom, „Opće odredbe", „Posebna nadležnost" i „Nadležnost za potrošačke ugovore".

6 Članak 4. stavak 1. Uredbe br. 1215/2012, koji spada pod odjeljak 1. tog poglavlja II., glasi kako slijedi:

„Podložno ovoj Uredbi, osobe s domicilom u državi članici, bez obzira na njihovo državljanstvo, tuže se pred sudovima te države članice."

7 Članak 7. te uredbe br. 1215/2012, koji spada pod odjeljak 2. navedenog poglavlja II., glasi kako slijedi:

„Osoba s domicilom u državi članici može biti tužena u drugoj državi članici:

1. (a) u stvarima povezanim s ugovorom, pred sudom mjesta izvršenja konkretne obveze;

(b) za potrebe ove odredbe, te ako nije drukčije dogovoreno, mjesto izvršenja konkretne obveze je:

— u slučaju prodaje robe, mjesto u državi članici u kojoj je roba dostavljena ili trebala biti dostavljena sukladno ugovoru,

— u slučaju pružanja usluga, mjesto u državi članici u kojoj su usluge pružene ili trebale biti pružene sukladno ugovoru;

(c) ako se ne primjenjuje točka (b), primjenjuje se točka (a)

[…]”

8 Tekst članka 7. točke 1. Uredbe br. 1215/2012 jednak je onom članka 5. stavka 1. Uredbe Vijeća (EZ) br. 44/2001 od 22. prosinca 2000. o [sudskoj] nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima (SL 2001., L 12, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 3., str. 30.) koja je stavljena izvan snage Uredbom br. 1215/2012. Nadalje, taj članak 7. točka 1. odgovara članku 5. stavku 1. Konvencije o sudskoj nadležnosti i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima (SL 1972., L 299, str. 32.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 15., str. 3.), od 27. rujna 1968., kako je izmijenjena idućim konvencijama o pristupanju novih država članica toj konvenciji (u daljnjem tekstu: Briselska konvencija).

9 Članak 17. stavak 1. Uredbe br. 1215/2012, koji se nalazi u njezinu odjeljku 4. poglavlja II. određuje:

U pitanjima u vezi ugovora koji sklapa osoba, potrošač, u svrhu koja se može smatrati da je izvan njegove profesionalne ili gospodarske djelatnosti, nadležnost se utvrđuje ovim Odjeljkom, ne dovodeći u pitanje članak 6. i točku 5. članka 7., ako:

(a) je riječ o ugovoru o kupoprodaji robe s obročnom otplatom cijene;

(b) je riječ o ugovoru o zajmu s obročnom otplatom ili o ugovoru o bilo kakvom drugom obliku kredita, sklopljenim za financiranje prodaje robe; ili

(c) u svim drugim slučajevima, ako je ugovor sklopljen s osobom koja obavlja trgovačku ili profesionalnu djelatnost u državi članici u kojoj potrošač ima domicil, ili ako na bilo koji način usmjerava svoje djelatnosti u tu državu članicu ili više država uključujući tu državu članicu, ugovor spada u okvir te djelatnosti.”

10 Članak 18. stavci 1. i 2. te uredbe, koji se također nalazi u navedenom odjeljku 4., određuju:

„1. Potrošač može pokrenuti postupak protiv druge ugovorne stranke bilo pred sudovima države članice u kojoj ta stranka ima domicil, ili, neovisno o domicilu druge stranke, pred sudovima mjesta gdje potrošač ima domicil.

2. Druga ugovorna stranka može pokrenuti postupak protiv potrošača samo pred sudovima države članice u kojoj potrošač ima domicil.”

11 Tekst članaka 17. i 18. Uredbe br. 1215/2012 odgovara tekstu članaka 15. i 16. Uredbe br. 44/2001.

Uredba (EZ) br. 593/2008

12 Uvodne izjave 7. i 17. Uredbe (EZ) br. 593/2008 Europskog parlamenta i Vijeća od 17. lipnja 2008. o pravu koje se primjenjuje na ugovorne obveze (Rim I) (SL 2008., L 177, str. 6. i ispravak u SL-u 2009., L 309, str. 87.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 6., str. 109.) propisuju:

„(7) Sadržajni bi opseg i odredbe ove Uredbe trebali biti u skladu s Uredbom [br. 44/2001] i Uredbom (EZ) br. 864/2007 Europskog parlamenta i Vijeća od 11. srpnja 2007. o pravu koje se primjenjuje na izvanugovorne obveze (Rim II.) […].

[…]

(17) U pogledu mjerodavnog prava u situacijama kad ono nije odabrano, pojmove „pružanje usluga” i „prodaja robe” trebalo bi tumačiti na isti način kao i kod primjene članka 5. Uredbe [br. 44/2001], u mjeri u kojoj je prodaja robe i pružanje usluga obuhvaćeno ovom Uredbom. Iako ugovori o franšizi i distribuciji predstavljaju ugovore o uslugama, predmet su posebnih pravila.”

13 Članak 15. iste uredbe, naslovljen „Zakonska subrogacija”, glasi:

„Kad osoba (vjerovnik) ima ugovornu tražbinu protiv druge osobe (dužnika), a treća osoba ima obvezu isplatiti vjerovnika ili je isplatila vjerovnika čime je namirila tu obvezu, pravo kojem podliježu obveze treće strane u pogledu namirenja vjerovnika utvrđuje da li i u kojoj mjeri treća osoba ima mogućnost ostvariti prava protiv dužnika, koja je imao vjerovnik protiv dužnika, na temelju prava kojem podliježe njihov odnos.”

14 Članak 16. navedene uredbe naslovljen „Odgovornost više osoba” određuje:

„Ako vjerovnik ima tražbinu protiv više dužnika odgovornih za istu tražbinu, pri čemu je jedan dužnik već djelomično ili u potpunosti namirio tu tražbinu, pravu kojem podliježu obveze prema vjerovniku također podliježe i pravo dužnika na povrat od ostalih dužnika. Ostali dužnici mogu koristiti sva sredstva prema dužniku koja su imali protiv vjerovnika u mjeri u kojoj to dozvoljava pravo kojem podliježu njihove obveze prema vjerovniku.”

Austrijsko pravo

15 Člankom 896. Allgemeines Bürgerliches Gesetzbucha (Opći građanski zakonik, u daljnjem tekstu: ABGB) propisano je kako slijedi:

„Solidarni sudužnik koji sam ispuni ukupan dug, čak i da nije došlo do prijenosa prava, ima pravo zahtijevati od drugih dužnika naknadu isplaćenoga, i to u jednakim dijelovima ako drugačije nije dogovoreno među njima.”

16 Prije izmjena učinjenih Zahlungsverzugsgesetzom (Zakon o zakašnjenju s plaćanjem, (BGBI. I, 2013/50) članak 905. stavak 2. ABGB-a propisivao je da „u slučaju sumnje dužnik mora vjerovniku ispuniti novčana plaćanja u mjestu vjerovnikova domicila (mjestu poslovanja), na vlastiti rizik i trošak”.

17 Člankom 1042. ABGB-a predviđeno je:

„Svaka osoba koja je umjesto druge osobe ispunila dug koji je druga osoba morala sama ispuniti na temelju odredaba ovog zakonika ima pravo zahtijevati naknadu.”

Glavni postupak i prethodna pitanja

18 S. Benkö, austrijski državljanin s prebivalištem u Austriji, pred Landesgerichtom St. Pölten (Zemaljski sud u Sankt Pöltenu, Austrija) podnio je tužbu protiv svoje bivše partnerice S. Kareda, estonske državljanke koja prebiva na nepoznatoj adresi u Estoniji, radi naknade iznosa od 17 145,41 eura uvećanog za kamate i troškove. Iz odluke kojom se upućuje prethodno pitanje proizlazi da su S. Benkö i S. Kareda tijekom zajedničkog života u Austriji 2007. kupili obiteljsku kuću za 190 000 eura čiji su od tada vlasnici svaki u jednom nedjeljivom dijelu. Budući da nisu raspolagali vlastitim sredstvima, uzeli su tri kredita, u iznosu od 150 000 eura, 100 000 eura i 50 000 eura, koje su u ožujku 2007. ugovorili s jednom austrijskom bankom radi financiranja te kupnje i nužnog opremanja namještajem. S. Benkö i S. Kareda oboje su bili korisnici kredita.

19 Krajem 2011. S. Kareda okončala je životnu zajednicu sa S. Benköm i otišla živjeti u nepoznato mjesto u Estoniji. Od lipnja 2012. prestala je vraćati te kredite, tako da je S. Benkö od tada sam snosio obvezu vraćanja tih kredita. Tužba koju je podnio S. Benkö imala je za cilj naložiti S. Kareda da mu na temelju članka 1042. ABGB-a naknadi iznose koji odgovaraju isplatama koje je za nju učinio zaključno s lipnjem 2014.

20 Landesgericht St. Pölten (Zemaljski sud u Sankt Pöltenu, Austrija), sud prvog stupnja, bezuspješno je stupio u kontakt s veleposlanstvom Estonije u Austiji kako bi saznao prebivalište S. Kareda.

21 Privremeni zastupnik za dostavu koji je postavljen S. Kareda istaknuo je prigovor nenadležnosti jer je ona imala prebivalište u Estoniji. Prema njemu, s jedne strane, na činjenice koje je naveo S. Benkö ne primjenjuju se odredbe poglavlja II. odjeljaka 2. do 7. Uredbe br. 1215/2012. S druge strane, sud pred kojim je pokrenut postupak nije teritorijalno nadležan, pogotovo zato što mjesto u kojem se nalazi sjedište banke s kojom su ugovoreni dotični krediti i koje odgovara mjestu izvršenja obveze vraćanja tih kredita nije u području mjesne nadležnosti Landesgerichta St. Pölten (Zemaljski sud u Sankt Pöltenu).

22 Usvajajući tu argumentaciju, taj sud odbio je međunarodnu nadležnost za odlučivanje u predmetu.

23 Odlučujući o žalbi S. Benköa Oberlandesgericht Wien (Visoki zemaljski sud u Beču, Austrija) odlučio je da se nadležnost na temelju članka 7. točke 1. Uredbe br. 1215/2012 određuje na temelju mjesta izvršenja ugovorne obveze povrata, odnosno, prema tom sudu, domicila dužnika. Landesgericht St. Pölten (Zemaljski sud u Sankt Pöltenu) je, dakle, međunarodno i teritorijalno nadležan.

24 Privremeni zastupnik S. Kareda podnio je zahtjev za reviziju protiv te odluke žalbenog suda pred Oberster Gerichtshofom (Vrhovni sud, Austrija), sudom koji je uputio zahtjev, radi utvrđenja nenadležnosti austrijskih sudova.

25 U tim uvjetima Oberster Gerichtshof (Vrhovni sud) odlučio je prekinuti postupak i postaviti Sudu sljedeća prethodna pitanja:

„1. Treba li članak 7. točku 1. Uredbe br. 1215/2012 tumačiti na način da je zahtjev za povrat (zahtjev za naknadu/regresni zahtjev), kojeg dužnik iz (zajedničkog) ugovora o kreditu s određenom bankom, koji je sam preuzeo isplatu kredita, podnosi protiv drugog dužnika iz tog ugovora o kreditu, izvedeni (sekundarni) ugovorni zahtjev iz tog ugovora o kreditu?

2. U slučaju potvrdnog odgovora na prvo pitanje:

Određuje li se mjesto izvršenja zahtjeva za povrat (zahtjeva za naknadu/regresnog zahtjeva) jednog dužnika prema drugom dužniku iz ugovora o kreditu koji je temelj za zahtjev:

(a) prema članku 7. točki 1. podtočki (b) drugoj alineji Uredbe br. 1215/2012 („pružanje usluga”) ili

(b) sukladno članku 7. točki 1. podtočki (c) u vezi s točkom (a) Uredbe br. 1215/2012 prema *lex causae*?

3. U slučaju potvrdnog odgovora na pitanje 2.a.:

Je li davanje kredita od strane banke karakteristična ugovorna usluga iz ugovora o kreditu i određuje li se onda mjesto izvršenja za pružanje te usluge prema članku 7. točki 1. podtočki (b) drugoj alineji Uredbe br. 1215/2012 prema sjedištu banke kada je kredit isplaćen isključivo na tom mjestu?

4. U slučaju potvrdnog odgovora na pitanje 2.b.:

Je li za određivanje mjesta izvršenja povrijeđene ugovorne obveze prema članku 7. točki 1. podtočki (a) Uredbe br. 1215/2012 mjerodavan:
(a) trenutak podizanja kredita od strane oba dužnika (ožujak 2007.) ili
(b) trenutak u kojem je dužnik koji ima pravo regresa banci isplatio tražbine iz kojih proizlazi njegovo pravo regresa (lipanj 2012. do lipnja 2014.)?"

O prethodnim pitanjima

Prvo pitanje

26 Svojim prvim pitanje sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li članak 7. točku 1. Uredbe br. 1215/2012 tumačiti na način da regresni zahtjev između solidarnih sudužnika ugovora o kreditu potpada pod pojam „stvari povezane s ugovorom" iz te odredbe.

27 Kako bi se odgovorilo na to pitanje valja se pozvati na tumačenje Suda koje se odnosi na članak 5. stavak 1. Uredbe br. 44/2001 i članak 5. stavka 1. Briselske konvencije koje se također primjenjuje na članak 7. točku 1. Uredbe br. 1215/2012 u slučaju u kojem se te odredbe mogu smatrati istovjetnima (vidjeti u tom smislu presudu od 18. srpnja 2013., ÖFAB, C-147/12, EU:C:2013:490, t. 28.).

28 Iz te sudske prakse proizlazi, s jedne strane, da pojam „stvari povezane s ugovorom" u smislu članka 5. stavka 1. Uredbe br. 44/2001 treba tumačiti na autonoman način radi osiguravanja njezine ujednačene primjene u svim državama članicama i, s druge strane, da se tužba podnositelja zahtjeva, kako bi bila obuhvaćena tim pojmom, treba odnositi na pravnu obvezu koju je jedna osoba slobodnom voljom preuzela prema drugoj osobi (vidjeti u tom smislu presude od 14. ožujka 2013., Česká spořitelna, C-419/11, EU:C:2013:165, t. 45. do 47., kao i od 28. siječnja 2015., Kolassa, C-375/13, EU:C:2015:37, t. 37. i 39.).

29 U tom smislu valja se ponajprije prisjetiti da se poveznice iz članka 5. stavka 1. točke (b) Uredbe br. 44/2001 trebaju primjenjivati na sve zahtjeve koji se temelje na istom ugovoru (vidjeti u tom smislu presudu od 9. srpnja 2009., C-204/08, EU:C:2009:439, t. 33.).

30 Nadalje, kao „stvar povezanu s ugovorom" valja smatrati sve obveze koje izviru iz ugovora na čije se neizvršenje podnositelj zahtjeva pozvao u prilog svoje tužbe (vidjeti u tom smislu presude od 6. listopada 1976., De Bloos, 14/76, EU:C:1976:134, t. 16. i 17., kao i od 8. ožujka 1988., Arcado, 9/87, EU:C:1988:127, t. 13.).

31 Isto vrijedi i za obveze koje su nastale između dva solidarna sudužnika, poput stranaka glavnog postupka i, osobito, za mogućnost jednog od sudužnika koji je platio cijeli ili dio duga drugog sudužnika u iznosu zajedničkog duga da povrati tako plaćeni iznos putem regresnog zahtjeva (vidjeti analogijom presudu od 12. listopada 2016., Kostanjevec, C-185/15, EU:C:2016:763, t. 38.). Naime, kao

što navodi nezavisni odvjetnik u točki 31. svojeg mišljenja, s obzirom na to da je razlog tog zahtjeva povezan s postojanjem tog ugovora, bilo bi neprirodno radi primjene Uredbe br. 1215/2012 razdvajati te pravne odnose od ugovora iz kojeg su nastali i na kojem se temelje.

32 Konačno, iako odredbe Uredbe br. 1215/2012 treba tumačiti s obzirom na njen sustav i ciljeve (vidjeti u tom smislu presudu od 16. siječnja 2014., Kainz, C-45/13, EU:C:2014:7, t. 19.), valja voditi računa o cilju dosljedne primjene, među ostalim, navedene uredbe i Uredbe Rim I (vidjeti u tom smislu presudu od 21. siječnja 2016., ERGO Insurance i Gjensidige Baltic C-359/14 et C-475/14, EU:C:2016:40, t. 43.). No, tumačenje prema kojem se regresni zahtjev, poput onog iz glavnog postupka, treba smatrati „stvari koja je povezana s ugovorom" u smislu Uredbe br. 1215/2012 također je u skladu s tim ciljem dosljedne primjene. Naime, članak 16. Uredbe Rim I izričito povezuje odnos između više dužnika s odnosom koji postoji između dužnika i vjerovnika.

33 S obzirom na prethodna razmatranja, na prvo pitanje valja odgovoriti da članak 7. točku 1. Uredbe br. 1215/2012 treba tumačiti na način da regresni zahtjev između solidarnih sudužnika ugovora o kreditu potpada pod pojam „stvari povezane s ugovorom" iz te odredbe.

Drugo pitanje

34 Svojim drugim pitanjem sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li članak 7. točku 1. podtočku (b) drugu alineju Uredbe br. 1215/2012 tumačiti na način da ugovor o kreditu, poput onog iz glavnog postupka, koji je sklopljen između kreditne ustanove i dva solidarna sudužnika treba smatrati „ugovorom o pružanju usluga" iz te odredbe.

35 Prema sudskoj praksi Suda, pojam „usluga" u smislu članka 5. točke 1. podtočke (b) Uredbe br. 44/2001 čiji je izričaj jednak onom iz članka 7. točke 1. podtočke (b) Uredbe 1215/2012 podrazumijeva barem da strana koja pruža usluge obavlja određenu djelatnost u zamjenu za naknadu (vidjeti u tom smislu presudu od 14. srpnja 2016., Granarolo, C-196/15, EU:C:2016:559, t. 37. i navedenu sudsku praksu).

36 Kao što navodi nezavisni odvjetnik u točki 40. svojeg mišljenja, kod ugovora o kreditu koji je sklopljen između kreditne ustanove i korisnika kredita, pružanje usluga sastoji se u davanju iznosa novca koje kreditna ustanova čini korisniku kredita u zamjenu za naknadu koju plaća korisnik kredita, u načelu, u obliku kamata.

37 Treba, stoga, zaključiti da se takav ugovor o kreditu treba smatrati „ugovorom o pružanju usluga" u smislu članka 7. točke 1. podtočke (b) druge alineje Uredbe br. 1215/2012.

38 Slijedom navedenog, na drugo pitanje valja odgovoriti da članak 7. točku 1. podtočku (b) drugu alineju Uredbe br. 1215/2012 treba tumačiti na način da ugovor o kreditu, poput onog iz glavnog postupka, koji je sklopljen između kreditne ustanove i dva solidarna sudužnika treba smatrati „ugovorom o pružanju usluga" iz te odredbe.

Treće pitanje

39 Svojim trećim pitanjem sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li članak 7. točku 1. podtočku (b) drugu alineju Uredbe br. 1215/2012 tumačiti na način da, u slučaju u kojem kreditna ustanova pristane dati kredit dvama solidarnim sudužnicima „mjesto u državi članici u kojoj su usluge pružene ili trebale biti pružene sukladno ugovoru" u smislu te odredbe, je, osim u slučaju da je drugačije ugovoreno, mjesto u kojem se nalazi sjedište te ustanove te vrijedi li to tumačenje i kada se radi o određivanju teritorijalne nadležnosti suda koji odlučuje o regresnom zahtjevu među tim sudužnicima.

40 U tom smislu, valja odrediti, u skladu sa sudskom praksom Suda, karakterističnu obvezu iz ugovora (vidjeti u tom smislu presudu od 14. srpnja 2016., Granarolo, C-196/15, EU:C:2016:559, t. 33.).

41 Međutim, kao što navodi nezavisni odvjetnik u točki 45. svojeg mišljenja, kod ugovora o kreditu karakteristična je obveza sâmo davanje pozajmljenog iznosa, tako da je obveza korisnika kredita da vrati navedeni iznos samo posljedica izvršenja obveze davatelja kredita.

42 Treba, dakle, smatrati da je, osim ako je drugačije ugovoreno, što je u svom pitanju spomenuo sud koji je uputio zahtjev, u slučaju u kojem kreditna ustanova dodjeljuje kredit, mjesto u kojem su usluge pružene u smislu članka 7. točke 1. podtočke (b) druge alineje Uredbe br. 1215/2012 mjesto je u kojem se nalazi sjedište te ustanove.

43 Što se tiče pitanja je li ta okolnost također relevantna u pogledu određivanja teritorijalno nadležnog suda za odlučivanje o regresnom zahtjevu između solidarnih sudužnika obveze na naknadu, valja podsjetiti da je, kao što proizlazi iz točke 31. ove presude, temelj takvog zahtjeva ugovor o kreditu koji je sklopljen između solidarnih sudužnika i kreditne ustanove.

44 Iz prethodno navedenog te iz ciljeva predvidljivosti, ujednačavanja i dobrog sudovanja koji se, u skladu s uvodnim izjavama 15. i 16. Uredbe br. 1215/2012 žele ostvariti tom uredbom,proizlazi da članak 7. točku 1. podtočku (b) drugu alineju te uredbe treba tumačiti na način da je za odlučivanje o takvom zahtjevu nadležan sud države članice u kojoj se nalazi sjedište te kreditne ustanove kao sud mjesta izvršenja obveze na kojoj se temelji takav regresni zahtjev.

45 U tom pogledu, neosnovan je prigovor obiju stranaka glavnog postupka prema kojem one obje imaju status potrošača pa se stoga trebaju moći pozvati na pravila o nadležnosti za potrošačke ugovore propisana člancima 17. i 18. Uredbe br. 1215/2012. Naime, kao što je Sud istaknuo u pogledu članaka 15. i 16. Uredbe br. 44/2001, navedena pravila ne mogu se primijeniti na odnose između dva potrošača (vidjeti u tom smislu presudu od 5. prosinca 2013., Vapenik, C-508/12, EU:C:2013:790, t. 34.).

46 S obzirom na prethodna razmatranja, na treće pitanje valja odgovoriti da članak 7. točku 1. podtočku (b) drugu alineju Uredbe br. 1215/2012 treba tumačiti na način da je, u slučaju u kojem kreditna ustanova odobri kredit dvama solidarnim sudužnicima, „mjesto u državi članici u kojoj su usluge pružene ili trebale biti pružene sukladno ugovoru” u smislu te odredbe, osim u slučaju da je drugačije ugovoreno, mjesto u kojem se nalazi sjedište te ustanove, te to tumačenje vrijedi i kada se radi o određivanju teritorijalne nadležnosti suda koji odlučuje o regresnom zahtjevu između tih sudužnika.

Četvrto pitanje

47 S obzirom na odgovor na treće pitanje, nije potrebno odgovoriti na četvrto pitanje.

Troškovi

48 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenoga, Sud (treće vijeće) odlučuje:

1. **Članak 7. točku 1. Uredbe Europskog parlamenta i Vijeća (EU) br. 1215/2012 od 12. prosinca 2012. o [sudskoj] nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima treba tumačiti na način da regresni zahtjev između solidarnih sudužnika ugovora o kreditu potpada pod pojam „stvari povezane s ugovorom" iz te odredbe.**

2. **Članak 7. točku 1. podtočku (b) drugu alineju Uredbe br. 1215/2012 treba tumačiti na način da ugovor o kreditu, poput onog iz glavnog postupka, koji je sklopljen između kreditne ustanove i dvaju solidarnih sudužnika treba smatrati „ugovorom o pružanju usluga" iz te odredbe.**

3. **Članak 7. točku 1. podtočku (b) drugu alineju Uredbe br. 1215/2012 treba tumačiti na način da je, u slučaju u kojem kreditna ustanova odobri kredit dvama solidarnim sudužnicima, „mjesto u državi članici u kojoj su usluge pružene ili trebale biti pružene sukladno ugovoru" u smislu te odredbe, osim u slučaju da je drugačije ugovoreno, mjesto u kojem se nalazi sjedište te ustanove, te to tumačenje vrijedi i kada se radi o određivanju teritorijalne nadležnosti suda koji odlučuje o regresnom zahtjevu između tih sudužnika.**

Potpisi